

ven sat i stand til at fatte nogen selvstændig eller begrundet Mening om samme. Da jeg nu antager, at dette er nødvendigt, forinden man stemmer for et Forslags Dphøielse til Lov, saa er det, at jeg har taget Ordet mod Forslaget og maa holde fast ved, hvad jeg tidligere har fundet mig foranlediget til at udtale.

Brockdorff: I Genhold til hvad jeg har tilladt mig at anføre under Sagens foregaaende Behandlinger, skal jeg paa det Bedste anbefale dens videre Fremme, og altsaa tilraade Eihinget at vedtage Lovforslaget, som det nu foreligger. Det er, som jeg tidligere har yttret, af stor Vigtighed for mange fattige Familier; jeg kan naturligviis have stor Medlidenhed med de stakkels Fiske, som blive fangne og maa miste deres Liv, men jeg har endnu større Medlidenhed med de fattige Menneſker, især da det er vist, hvad der vilde blive for vidtløftigt her at begrunde, at de vilde blive betydelig Indfrænkning underkastede med Hensyn til Fiskeriet paa Limfjorden, hvis Lovforslaget ikke vedtages.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fattes Lovforslaget, efterat være blevet oplæst i den Skikkelse, hvori det var blevet vedtaget ved 2den Behandling (see Anhang A Sp. 729) under Afstemning og vedtoges med 48 Stemmer mod 12.

Lovforslaget vil nu blive oversendt Landstinget.

Dernæst gik man til det sidste Nummer paa Dagsordenen: 3die Behandling af Forslag til Lov om Ministrenes Ansvarlighed med Hensyn til Overskrifter af Finantsloven (2den Behandling findes i Tidenden Sp. 2992).

Følgende Ændringsforslag vare stillede:

Af Udvalgets Mindretal (D. Müller):

ad § 2.

Istedetfor Ordene: „Beslutning af Kongen“ sættes:

„Kongens, i Form af en allerhøieste Resolution meddeelte Samtykke“.

§ 3 affattes saaledes:

„Hvis en Minister, uden at have iagttaget den i § 2 foreskrevne Fremgangsmaade, paafører Statskassen Udgifter, der et ere hjemlede i Finantsloven, er han pligtig at erstatte Kongerigets Finantsfer den Udgift, der uden Rigsdagens Samtykke er eller vil blive paaført disse. Har Ministeren iagttaget den foreskrevne Fremgangsmaade, men Rigsdagen nægter sit Samtykke til den provisoriske Lov, bør det komme an paa de i ethvert Tilfælde oplyste Omstændigheder og særegne Forhold, hvorvidt den samme Erstatningspligt, ganske eller for en Deel, kan paalægges Ministeren. Ved Bedømmelsen heraf bliver fornemmelig at tage i Betragtning, om Udgiften kunde være forubseet, om det vilde have været til Tab for det Almindelige at udsætte Foranstaltningen, og om der var gyldig Grund til at antage, at Rigsdagens Samtykke ikke vilde blive nægtet.“

(Over det sidste Punctum afstemmes særskilt.)

ad § 4.

(Under Forudsætning af, at Ændringsforslaget til § 3 antages)

Ordene i første og anden Linie:

„tilsidesat Forfristene i § 2 i nogen Henseende, eller“

udgaae.

ad § 7.

I femte Linie, istedetfor „§ 2 og 3“ sættes: § 2.

De stillede Ændringsforslag tilligemed de Paragrapher, de vedrøre, nemlig §§ 2, 3, 4 og 7, fattes under Et under Forhandling.

D. Müller: Mit første Ændringsforslag til § 2 er, hvad lettelig vil sees, grundet paa at gjøre et enkelt Udtryk tydeligere. Der staar nemlig i Paragraphen: „Beslutning